

Løb ned ad den sidste, bratte Bakkeskraaning ud mod Stranden.

Faa Øjeblikke efter befandt ogsaa Emanuel og hans Ledsagere sig paa Samlingspladsen.

Denne var en sandet Plet umiddelbart ved Vandet, en halvrund Udvidelse af den ellers smalle Strandbred, der her skød sig ind mellem et Par høje, stejle Bakkeskrænter. „Kirken“ kaldtes Pladsen af Egnens Folk, fordi de paastod, at den mindede dem om en Korrunding. En gammel sorttjæret Baad stod opskudt paa Stranden, og i denne havde allerede alle Pigerne anbragt sig i tætte Rækker paa Tofter og langs Ræling, mens Karlene havde lejret sig rundt om i Sandet. Hansine og hendes Veninder havde faaet Plads yderst ude i Baadens Forstavn, der vendte ud imod Vandet, hvor der endnu gik lidt Sø efter forudgaaende Dages Uvejr, — og denne Samling af forskelligt farvede Kjoler og lyse Sommerhatte med brogede Baand tog sig helt malerisk ud mod Strandens hvide Sand og Fjordens dybtblaa, ligesom blodblandede Bølger.

Efterhaanden ankom nu ogsaa hele det øvrige Følge og tog Plads rundt om paa Skraaningerne. Til allersidst — og modtaget med Jubel — viste „Gammel-Erik“ sig paa sin Krykke, humpende